naſt ſenna wasto walmistand ja kelle ſüdda kowwaste mailma külges on kinni olnud.

Surem hulk neiſt kunningaiſt ei pannud wanna mehhe ſanna miksti. Nemmad ellaſid ſe ühhe aasta iggapääw röömſaste ja ei noudnud muud kui omma lihha ellitamiſt. Kui aasta ümber olli, piddid nemmad kindla Ma peale minnema ja ſeal ſures waeſusſes ja önnetusſes ellama.

Üks agga kulis wanna mehhe ſanna. Jubba warsti pärraſt ſedda, et ta ſare peale olli tulnud, hakkas ta ſealt kindla Ma peale ennesele maia ehhitama ja pöldo harrima. Römoga otis temma ſe tunni järrel, mil ta ommaſt kunningrigiſt ja mitmeſt murreſt piddi lahti ſama ja kindla Ma peale minnema; kui aeg kätte joudis, jättis ta ſare Jummalaga ja ſoudis tühja padi peal kindla male. Seal olli temmal mis, hea aſſe ja ta unnustas pea omma endiſe kunningliko au ärra, ja ellas rahho ja römo ſees.

— Kellel körwad on kuulda, ſe kuulgo, ja tehko nenda, kui ſe üks teggi!

Sellele, kes ſinnoga tahhab kohhut käia ja ſinno kue wötta, jätta ka wammus.

Matt. Ewang. 5, 40.

Se ſündis kord, et ühhe öppetaja ſullane ilma teadmiſſeta ja tahtmiſſeta ühhe koggoduſſe liikme pöldo — omma öppetaja pöllo aſſemel — kündis, mis ſellega körwo olli ja kelle peale härjapea ſeemned ollid külwatud. Se läbbi läks tallopoia lotus, ſelle pöllo pealt heina ſada, tühjaks. Ta pahhandas ennaſt ſelle ülle ja et ta kül joukas perremees olli, piddas ta ſiiski nou, öppetaja peale kohtus kaewada. Öppetaja teadis kül, et temma ſedda kahjo, mis ta ſullane nabrile olli teinud, piddi taſſuma

Eesti-ma rahwa Kalender 1860 , lk. 27